

TISZAZAVIDÉK

VEGYES TARTALMU HETILAP.

<p>ELŐFIZETÉSI ÁR: Egy negyedévre . . . . . 1 forint Félévre . . . . . 2 forint Megjelen minden vasárnap reggel.</p>	<p>SZERKESZTŐSÉG: és KIADÓHIVATAL Csongrád, magtár-utca 41. hová az előfizetési- és hirdetési díjak, valamint a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.</p>	<p>HIRDETÉSEKET és nyilttéri közleményeket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.</p>
---	--	--

A vármegyei hivatalos közlönyei*)

Mindenek előtt tartozunk azon kijelentéssel, hogy egyáltalában nincs szándékunk politikai cikket írni, habár a közigazgatás és az önkormányzat rendezéséről szóló törvényjavaslat egyik szakaszához füzünk is egy-két megjegyzést.

Elvitázhatatlan tény, hogy a vidéki hírlapirodalom mostani föllendülését és elterjedtségét nagyban elő segítette az, hogy a hivatalos hirdetések részben a vidéki sajtónak adattak által, s így az ezen hirdetésekkel befolyó helyi közlővel jelentékenyebb jövedelem is a lap szellemi értékének emelésére fordítható.

Az ez idő szerint általánosságban tárgyalt s fentebb megnevezett törvényjavaslatnak a közigazgatási bizottságban módosítás és észrevétel nélkül hagyott 25-ik szakasza intézkedik arról, hogy minden vármegyében „Vármegyei Hivatalos Közlöny” szervezendő, melyben a járási és községi hatóságokkal közlendő rendeletek foglaltatnának.

Ily hivatalos közlőny az összes

*) Laptársainkat kérjük e közlemény szives átvételére Szerk.

vármegyékre nézve a miniszterium által megállapítandó ügyviteli szabályzat alapján volna szervezendő.

A megállapítandó ügyviteli szabályzatot még elveiben sem ismerjük s így nem is sejtjük, mily intézkedéseket fog az tartalmazni a vármegyei közlőnyről illetőleg s ki által s mily módon fog az szerkeszteni s előállítani.

A törvényjavaslat szövegének egy másik szakasza azt mondja ugyan, hogy ezen közlőnyben csak a több, vagy összes községeket érdeklő, vagy pedig elvi fontossággal bíró rendeletek közöltetnének; egyebekben azonban a törvényjavaslatból mit sem következtethetünk.

És éppen azért, mert a törvényjavaslat ilyen szűkszavú, bizonyára, annál tüzetesebben fog a közlőnyvel foglalkozni az ügyviteli szabályzat.

Nincs kizárva tehát annak lehetősége, hogy az ügyviteli szabályzat majd azt is ki fogja mondani, hogy az árverési s egyéb hivatalos hirdetmények, a helyi lapok mellőzésével, a vármegyei hivatalos Közlönybe utasítsanak, mely esetben a vidéki sajtó nemcsak anyagi károsodást szenvedne, de egyszersmind föllendülésében is —

mintegy zsibbasztólag, erősen korlátozhatnák.

A vidéki sajtónak nem lehet kifogása a szervezendő vármegyei hivatalos közlőnyök ellen, sőt inkább csak előnyére szolgálhatna, mert a tiszviselőség hivatalos működésébe és a községek beléletébe szabadabb pillantást engedne; de érdekeiben és fellendülésében volna megtámadva, ha az összes hivatalok oda volnának utasítva, hogy a magán felek pénzén közléteendő hivatalos hirdetmények azokban jelennének meg.

Meglehet, hogy e tekintetbeni aggodalmaink alaptalanok, de ismételjük, hogy nincs kizárva annak lehetősége, hogy e közlőnyök idővel ezen hirdetményeket is föllelnék.

Még most segíthetünk az ügyön azzal, ha a törvényjavaslat részletes tárgyalása alkalmával a megfelelő szakasz akként szövegeztetik, amiként a vidéki sajtó érdekei követelik.

Érdekeink első sorban is azt követelik, hogy azon szellemi nívót, melyre az utolsó évtizedek alatt vidéki hírlapirodalmunkat juttattuk, továbbra is ne csak fentartsuk, de sőt amennyire módunkban és te-

T Á R C Z A.

Hogy teremtsük a magyar embert?

— Uti karczolat. —

IRTA: SZIKLAY SÁNDOR.

Vizsgálaton voltam. Egy falusi ösmérő gyermekem tettek examentet. Tekintélyes úr levén a faluban, az egész vizsgálóbizottság méltóztatott odafaradni az udvarházba, a hol az apróságok meggyötrése után pompás uzsonna várt rájuk.

Itt hallottam százegyedszer azt a büszke de lelkes költeményt, Tóth Kálmán hazafias szívének fellobbanását, mely így végződik: Nem tudom én, ki volt nagyobb, csak áldom Istenemet, a mért én is magyar vagyok.

Utam ki volt mérve, azért az ozsonna után nyomban kocsi-ra ültem, hogy még estig odaérjek Csekerétre, ahol egy eddig nem látott rokonom lakott, a ki többször sürgetve hitt már, hogy látogassam meg, ha szabadságot kapok, szeretne velem megismerkedni.

Zivatar járt az elmúlt éjjel. A zápor fölázta a talajt; kovászt habart a kiszótt földből. A zsiros anyag kerékmarasztó habarcscsá lett, melyen alig birt átgázolni a két erős parasztló. Kocsisom, egy közbeeső faluból. Tésről való polgár, meg-megállt, káromkodva, püfölve nógatta a habzó

állatokat; de bizony alig haladtunk egy óra alatt egy kőhajításnyit.

— Csak legalább Tésig ne esteledjék ráuk; mondá fejét vakarva. Ott majd csak otthon lennénk.

Egy vizmosásban már magamnak is oda kellett állnom, hogy együtt valahogyan kiköcskentsük a kocsit a kátyuból. Pedig már közel volt Tés, onnan pedig, mint a kocsis, Böröcz István uram mondá, olyan az ut, mint a palló. Erre a tájékra való az alispán, hát nem lehet rossz.

De így sem birtunk volna a kocsival, ha nem jön szemközt egy tési szekeres, a ki megállt a kedvünkért és segített kilóditani a megfeneklett kereket a kövesebb helyre.

— Isten áldja meg érte, Rigó István bátyám; köszöné meg emberem a segítségét, míg én borralalóval kedveskedtem Rigó uramnak, a ki szabadkozva és következetes tiltakozással csusztatá azt mándlija zsebébe.

Nemsokára megpillantottuk Tés tornyát. A falu szélén gyermekek játszottak folyócskát, épen az ut közepén, kocsisom már messziről rájuk kiáltott: Odább te! Hej, te! Kánya Pista, meg Torma Pista, mindjárt ember halál lesz.

— Hallja csak kend, szólítám meg minden ember István a maguk falujában?

— Nincsen másképen felelt a fuvaros.

— Nincsen hazugság nélkül.

— Nincs ám, uram. Itt csak egypár ősz embert találhat, aki nem viseli az István nevet.

— Hátha több fia van egy családban.

— Hát az egyik István, a másik Istók, a harmadik Pista, a negyedik Csicsa, kerül még többre is.

— Megbolondultak kendtek?

— Nem a De fundáció van rája. Tet-szik tudni ugy történt, hogy a mi falunk, körül van véve tót, sváb, horvát falukkal. Különösen a horvát lányok szépek. Kezdek is nagyon beházasodni közénk; egyszerre csak azt vette észre az uraság, hogy minden más nyelven beszélnek a gyerekek, csak magyarul nem. Hiába beszélt az öreg fejével; hozták bizony azok a sok idegen nátióból való leányt. Az én szülém is a volt. A földes urat Rákóczy Istvánnak hívták. Mikor meghalt és felbontották a testamentumát, mert rokona sem volt már; azt látták belőle — el sem teszik hinni, — hogy minden vagyonát rájuk hagyja. Minden fiúgyerek kap esztendőnkint, husz esztendő koráig negyven pengőt; de csak ugy ha Istvánnak hívják és soha életében egy kukkot sem beszél másképen, mint magyarul. A ki idegen nyelven mer beszélni, annak a része osztódjék föl a többi közt. Így van az uram, hogy mi valamennyien Istvánok vagyunk. E nélkül talán ma már nem lennénk magyarok.

— De hát ki vigyáz arra, hogy minden fru, minden legény magyarul beszéljen?

Vasárnap, 1891. június 7.

hetségünkben van, igyekezzük azt fokozni is.

Mert nem fölösleges hangsúlyoznunk azon általános ismert körülményt, hogy vidéki hírlapirodalomunk manapság nemcsak éppen a vidéki tehetségek számára szolgál találkozóul, hanem egyszersmind országos nevű irodalmi és publicistai tekintélyeink is szívesen munkálkodnak közre abban, hogy a vidéki hírlapirodalom emelkedjék.

A szellemi nivó továbbra való fentartása pedig feltétlenül megköveteli azt, hogy a vidéki hírlapok anyagi jólétnek örvendjenek s eddigi jövedelmi forrásai meg ne szűnjenek, sőt ha lehetséges inkább emeltessenek.

A ki a vidéki sajtó feladatát eme szempontokból itéli meg, az bizonyára nem is gondol arra, hogy a többször említett törvényjavaslat s a majdan keletkezendő ügyviteli szabályzat a veszély magvát hordaná magában.

De nem szabad optimistáknak lennünk.

Résen kell lennünk minden eshetőséggel szemben. A vidéki sajtó érdekeiért el kell követnünk minden lehetőt, mindaddig, míg csak a reménynek egy sugára dereng felénk.

Azt hisszük, hogy közös érdekeink szempontjából nemsokára tényekről is vehetünk majd tudomást, azonban addig is, mert a tizenkettedik órát bevárni talán nem akarjuk, legcélszerűbben tesszük, ha a vidéki sajtó hasábjait igénybe vevő országos képviselőket, mint személysősmerősöket felkérjük arra, hogy a szöveg módosítása iránt a részletes tárgyalás alkalmával megfelelő javaslatot nyújtsanak be arra nézve, — hogy a vidéki sajtó

— Okos ember volt az igazság... Ki vigyáz? Hát egyik a másikra. Csak egyet csipjen meg, mindjárt osztozik! Érti már most?

A kocsis kihajtott a helység tulsó végén. Nem messze, egy csárdában már sváb kocsmáros szolgált stájer dialectussal.

Igy beszélnek talán a tésiek is, vagy még különben, ha nem gondoskodik róluk egy magyar észjárású ur.

Csak lenne sok ilyen dús és leleményes birtokosunk. Beszélhetnének akkor a szászok.

Ha magad kimondod titkodat, hogy kívánod hogy azt más is elhallgassa.

IV. Henrik francia király háborúra készült, de senki nem tudta, ki ellen. A kíváncsi udvaroncoknak egyike végre egyszer a királylyal négy szem közt levén, neki bátorodik és megkérdezi a folséget. — Tudsz-e hallgatni? kérde vizont a király. — Oh bizonyára, felséges uram! — Én is, — szolt a király s ott hagyta az udvaroncot a faképnél.

Igyuk meg a szent János áldását.

Társaságokban elszéledés előtt, az utolsó pohár kiivásakor mondják; e km. onnan ered, hogy szent János ártalom nélkül üritette ki a méregpoharat.

S. A.

"TISZAVIDÉK"

anyagi érdekei és szerzett jogai megvédve és biztosítva legyenek minden irányban.

A vidéki sajtó a „Pápai Lapok” országos nevű szerkesztőjén Fenyvessy Ferenczen kívül, aligha van más által képviselve a magyar parlamentben; de azt határozottan merjük állítani, hogy a képviselők nagy része érdeklődik a vidéki sajtónak úgy jelene, mint jövője iránt.

Őszintén kívánjuk tehát, hogy figyelmeztető soraink a vidéki sajtóban viszhangot keltsenek s óhajtott sikerre vezessenek!

CORYDON.

Mi és az államosítás.

Ha végig futunk fővárosi lapjaink országgyűlési tudósításain, mindenütt megtaláljuk ezt a rettegett idézetet: „Közigazgatási államosítás.” Ennek az eszmének keresztül vitele képezi most országgyűlésünk tárgyát, e mellett és ez ellen szónokolnak ismertebb államférfiaink, hogy megvitassák, javaslatokkal módosítsák, esetleg annak keresztül vitelét megakadályozzák.

Hogy mibe is rejlik ez a tulajdonképeni reform, hogy miért öltöztették oly ékesen ebbe a csinos reverendába, azt már eléggé megvitatták a politikai lapok s eléggé kitűnik, hogy nem más, mint a magyar nemzet, a magyar polgárság évezredes legszentebb, legnemesebb, legszebb és legönzetlenebb jogainak eltörlése.

Egy oly járomnak — tiszta szívből ajándékozása, — mely hivatva lesz a nemzetet elnyomni, jogaiból lassaukint megfosztva, porba tiporni.

De különben lakosságunk is részesült azon szerencsében, hogy két jeles politikusunk e tárgyra irányzott — pártérdeknélküli gyönyörű szónoklatát végighallgathatta.

Ha tehát ismerjük a dolgot magát, annál inkább kell, hogy foglalkozzunk vele, mondjuk ki mi is véleményünket ezzel a bekövetkezendő reformmal szemben.

Elfogadjuk azt, mi, kik e nemzet minden nagyobb eszméjét lelkesedve támogatjuk, közdöttünk a szabadság, egyenlőség, testvériség szent zászlója alatt, életet adtunk azért és ha kérték mindenünket feláldoztuk érte? És most meghunyászkodva, aljas alattomosággal elnyomva szívünk érzelmeit, mondjuk oda: igen!

Legszebb az őszinteség. Mondjuk ki azt, mit a kebelben éreznünk, t. i.: „hogy nem fogadjuk el.”

Nem fogadjuk el pedig azért, mert ellenkezik elveinkkel, mert megfoszt attól, melyért annyiszor ontották vérüket apáink: a szent szabadsággal egybekötött választási jogtól. Megszűnnék az, hogy a polgárság szabadon válassza tisztviselőit. — Majd jövőben maga a miniszter nevezi ki azt. Lesz szabadság, de az állam, kezében tartja a végét, s akkor rántja ki kezünk-ből, mikor neki tetszik.

Hízen előttünk áll II. József megkezdett reformja, a reakció kora, ha annak ellent tudott állni a nemzet, fel sem tételezhet, hogy most szabadságát, jogát, így apródonkint elnyirbálni hagyja.

Megnézhetjük ma is az orosz egyeduralmat, azt a nemzetet, melynek élete is a fölötté álló kezében lebeg. — Mi az a mai művelt 19-ik században: műveletlenbe, érzék nélküli tömeg?!

Ha a mai közigazgatás, a czélnak meg nem felel, azért nem kell mindjárt újításon törni az észet, javítsuk ki ezt, alakítsuk át ezt, s jóvá fog lenni újra.

Az tagadhatatlan, hogy a mai hibás közigazgatásnak számtalanszor voltunk már mi is áldozatai s ki mondhatjuk bátran, hogy nagyobb részbe annak a nyomorékaik vagyunk ma is.

De hogy eme nyomorúságunkban még jogainktól is megfoszsanak, az még is lehetetlen, habár azt igérenk is, hogy boldoggá tesznek, mert mit ér a boldogság szabadság nélkül?

Arany kalitka, zárt ajtóval.

Egyesüljünk tehát s lépjünk fel közösen mindnyájan, hogy így együttesen intézhessünk feliratunkat országgyűlési képviselőkhöz, utasítva őt, hogy eme reformmal szemben foglaljon állást s sorakozzon azok közé, kik a nép jogait védeni törekcsenek. — Egyesüljünk tehát párt és érdek nélkül s lépjünk mi is a küzdők sorába s ne csüggedjünk, mert így most valóban igazakká válnak koszorús költőnk, Arany János eme sorai: „Előttünk a küzdés, előttünk a pálya.”

Az erőtlén csügged, az erős megállja. És tudod az erő micsoda? „Akarat, mely előbb vagy utóbb, de borostyánt arat.”

X.

A pápa a munkáskérdésről.

XIII. Leo pápa legújabb encziklikájának közzététele, a római kuria eddigi szokásaitól eltérő alakban történt. Nemcsak a legfőbb egyházi méltóságoknak kültetett meg az encziklika, hanem az összes fejedelmeknek és államférfiaknak, kiválóbb nemzetgazdászoknak és főbb parlament tagjának. Ez rendkívüli, szokatlan eljárás, mely arra látszik mutatni, hogy a Vatikánban igen nagy súlyt tulajdonítanak éppen e körlevélnek s tán nem alaptalan az a feltevés, hogy a pápa ezen encziklikája mintegy választ akar képezni a német császár által egybehívott munkás-konferenciára.

A mi ez encziklika külső tulajdonságait illeti, nagyban és egészben véve modern, egyszerű stylusa által tűnik ki az ily egyházi nyilatkozatok rendes stylusa fölött. A nagyterjedelmű irat olvasása közben azt a benyomást nyerjük, hogy egy népszerű fejtegetéssel van dolgunk s ez az oka annak, hogy előadása meglehetősen terjedős és a leg egyszerűbb fogalmak magyaráztatására is kiterjed.

Tartalmát tekintve, az a munkás kérdés felől tájékozott embernek nem nyújt semmi újat; az azonban nem vitatható el, hogy számos modern vonással találkozunk benne s oly reális szellem lengi át, a minőt a tárgy reális és fontos volta megérdemel. Még az egyházi álláspont sincs benne annyira előtérbe helyezve, mint a Vatikánból kikerült ilyenmü iratokban.

A pápa első sorban bőven foglalkozik azon kérdéssel, hogy jogosult-e a magánföldbirtok s kimutatja, hogy ez az emberi természetén alapszik. Ezzel az államszociálistikus logikát alapját akarja megdönteni. A családalapítás, a magánföldbirtok szerzése, ezek ugyszólva emberi ala jogok. A család fogalmából következteti aztán a pápa, hogy az államnak se szabad mindenhatónak lennie. „Nagy és veszedelmes tévedés rejlik tehát — ugymond — az állam azon feltevéseben, hogy be kell hatolnia a családba, a ház belsejébe.” A pápa tehát visszautasítja a szocializmus minden fajtáját. Mindez csak nagyon természetes és a mai nemzetgazdasági fogalmakkal megegyező. A magántulajdon szent és sérthetetlen — ugymond a pápa.

A tőke és munka viszonyát illetőleg a pápa Bastiát tanát vallja, a tőke és munka összhangzatáról. „A szocialis kérdés tárgyalásának egyik alaphibája továbbá az is, hogy a vagyonos és vagyontalan, t. i. a munkásosztály közti kölcsönös viszonyt úgy fogják fel, mintha áthidalhatlan ellentét volna köztük, mely harcra serkenti őket. Ennek — ugymond a pápa — éppen ellenkezője igaz. S ezen taura támaszkodva kifejti nézeteit a munkaadó és munkás közti viszonyról, melynek konklúziója, hogy „mind-egyik kapja meg a magáét.” Ráter aztán a jótékonyosság kötelességére s itt bőven nyílik alkalma az egyházi álláspont hangsúlyozására. Utal arra, hogy a tulvilágon a földi egyenlőtlenségek megszűnnek s a tulvilági kiegyenlítődes e szempontjából természetesen nagyon könnyűnek látszhatik a szocialis kérdés megoldása.

Mint a modern kor gyermeke azonban a földi lehetőségeket is számitásba veszi. Kritika alá fogja az egész modern szocialis politikát és szocialis törvényhozást és kritikája egészben véve elég kedvező. Jóakarattal szól az elégséges munkabér szűkítéséről, a tulságos munkaidőt elítéli, tárgyalja a női- és gyermekmunkát, a strikeokat s szép szavakat szentel a munka erkölcsnemesítő hatásának. Az igazi ember-

szeretett sugárzik ki minden szavából, úgy hogy szinte éri az ember, miszerint szeretne mindenkinek eleget tenni. A czéhrendszer híveinek lelkiismeretéhez is szól. Megjegyzik, hogy oly korban, mint a miénk, melyben az életszokások annyira megváltoztak, természetesen nem kelthetők életre régi alakjukban az egykori czéhek.

Az encziklika végül annak szükségét hangsúlyozza, hogy a munkásosztályok érdekében minden állami tilalomtól ment szövetkezetek létesüljenek. A katolikus munkások szövetségét kívánja s az egyháznak, a papi rendeknek szab ezekben terjedelmes működési tért. A vallásos érzelmet fokozni s a munkásnemzedék nevelését az egyházra kell bízni, e körül fordul meg az encziklika ezen része. E mellett különféle szociális feladatokra is kell törekedni: betegség-, baleset- és rokkantbiztosítás, munkaközvetítés, munkásbiztosítók, választott bíróságok, melyekben a munkásoknak szabványos jogok legyen, mindezt kívánatosnak tartja a pápa s reméli, hogy ezek által a fenyegető munkásmozgalmaknak útját lehetne állni.

Végül azon szerencsétlenekhez fordul, kik szellemileg álbátortalanokdoltak s testi megterhelés s a kik szeretnének a szociáldemokrácia lealacsonyító rabságából megszabadulni „de ezt nem merik, mivel a szegénységtől való félelem visszariasztja őket”; ezeknek valamennyinek segítséget nyújthatnának a katolikus munkássegységek.

Mint az encziklika e vázlatából látható, a szent atyában megvan a jóakarata s a jó szándék az emberiség bajain segíteni s minden esetre meleg érdeklődéssel s a kor irányzatának helyes felfogásáról tanuskodik e legújabb encziklika; de hogy a munkáskérdés megoldásához csak egy lépéssel is közelebb hozza bennünket a pápa e körlevele: azt aligha fogja valaki állíthatni.

Ujdonságok.

Csongrád, június 7.

— **A közigazgatás államosítása ellen.** A csongrádi 48-as kör helyiségében igen szép eredménnyel folynak az aláírások. — Mindazonáltal felhívjuk közönségünk figyelmét reá, ajánljuk, hogy mennél többen siessenek azt aláírni. Azonban egy a hiba a kör elnökének eljárásába, hogy oly egyénnel is aláírattja, kik szavazati joggal nem bírnak.

— **Töltés beomlás a Tiszán.** Említettük, hogy a csongrád-sövényházi töltés vonalon a gyevi fokon keresztül épített töltés szerencsésen beomlott. Ez a töltés különös bölcsesség szerint, futóhomokra való sáros ösvény felett épült, a beomlás szép csendesen már január óta tart a százméteres töltésszakasz eddig 100,000 köbméter földet nyelt el; a helyreállítási költség — föltéve, hogy a baj nem tart tovább — közel fog járnai a harmincezer forinthoz. Így dolgoznak a szegény pór nép bőrére!

— **A szentesi botrány ismét kezd nagyobb hullámokat verni.** Mojszik uram egy indítványában nem kíván egyebet annál, hogy az v. adóügyi tanácsost menten csapják el, a polgármestert pedig anyagilag bírságozzák agyon. Az indítványozó ügyész ezen nevéseges ócska hadi taktikája alig ha nem csütörtököt mond.

— **Hymen.** Özv. Kasznel Jánosné Viktorka szép és kedves leányát a napokban jegyezte el Henczel Antal, derék helybeli iparosunk. — Áldás e frigyre!

— **A csongrádmegyei orvos-gyógysegrész szentesi egylete** által f. évi május 31-én a Széchenyi ligetben rendezett második gyermek-kiállítás fényesen sikerült. A kiállítást Zsilinszky Mihály főispán nyitotta meg s a díjazást figyelemmel végig nézte. Az első jutalmat Vizi László és Vizi István ikrek nyerték el egy-egy aranyat, ugyanannyit a második csoportban Szabó Erzsébet és Szabó Julianna és a 3 évesek közül Szalay Mária és Engelmann Helén, 57 gyermek különböző díjakat, 59 pedig diszoklavéllal lett kitüntetve.

— **Hölgyeink figyelmébe.** Hölgyeinknek kik rövid időn szép, és üde arczbőrre akarnak szert tenni, különös figyelmébe ajánljuk, lapunk hátsó oldalán Toth E. által hirdettet Cleopatra csoda arczenőcsét.

— **Reményi, a magyar hegedű király** szentesi hangversenyének bruttó bevétele 430 frt 8 kr. melyből leütve az 50 frt 16 krt tevő kiadást, marad tiszta jövedelem gyanánt 380 frt 64 kr. Ezen összegből 114 frt 17 kr. illeti a szentesi nőegyletet. És mi boldog Csongrádiak az ily magasb művelézetéről, rendszeren csak három mértföldnyi távolságból vehetünk tudomást, ámbár ebben a fene szociálista világban ily eredmény is szép, mert nálunk az a pár diktátor a nagybajusszu frányával együtt „álom képen” inkább fogdossa a nem létező szociálistákat, de hogy egy magyar hegedű művész ide hívását rendezné, olyan dologba már nem megy bele. Az igaz, hogy az ilyenféle művész telepítés semmi messzebbmenő magán dicsőséggel nem jár. Hanem, ha borozás után, álamban e kompánia egyet ásit, s a kiürült boros ilaskókból egy-egy szociálistát vél feltámadni, no akkor van ám érdekeltég, zaj, jáрма, hírnév, mégpedig olyan, hogy a vármegye is kaczagva veszi tudomásul. Ez is — hivatalos — csongrádi szokás.

— **Nagyreményű csemete.** Bánfi Sándor Antal polgártársunknak 15 éves unokája Jóska, e hó 5-én este nagyapja ládáját feltörte s abból nem kevesebb mint egy század bankjegyet elemelt s nem messze levén az Ernyes Johan házában levő lebuji, oda betért és ott töltötte az egész éjt ivás és muzsikaszó mellett. Mire az éj véget ért, akkorra a 100 forint is elkalódott. Volt jó üzlete a korcsmárosnak, jó jövedelme a szépeknek és telt lóvé a cigányoknak. Ki tagadhatja meg, hogy nem haladunk a korrall.

— **Gonosz kétlábu kísértetek** jártak városunkban folyó hó 4-ik éjén Lantos Rókus félegyházi-uton levő házában, a ki éppen családjával együtt tanyáján volt. A konyha ajtót betörték és behatoltak az egyszerűbb butoros szobába. Két nagy tollal töltött párnát pártfogásukba véve, megkísérelték az e tra szobába való bejuthatást, de szándékuk nem sikerült, az erős ajtót nem bírták felnyitni. A leleményes tolvajok lefözve bár, de nem tágitva még egy kísérletet tettek, bebujtak a kemenczébe, mivel annak belsejében ajtót nem találtak, rést törni pedig hosszadalmas nóta lett volna, abban hagyták a további veszedelmes munkát s a két párnával, elégtelenül tüntek el az éjhomályban. A tetteseket még eddig nem sikerült kipuhatolni.

— **Belefult a vidrèbe.** Lantos Imre és Justin franczis csongrádi vidre melléki lakosokat a napokban sulyos csapás érte, Annuska nevű szép kis 2 éves hajadon leányuk a vidre partján játszadozott, azonban a merdek parton megcsuszott és beleesett a vidrèbe s belehalt.

— **Kápolna felszentelés.** Hegyi Antal plebános a tanyáján gyönyörű stylusban épített kápolnáját e hó 6-án szenteli fel, mely alkalommal körmenet fog a helyszíntre kimenni. — A vallás iránti tisztelet s buzgokodás itt is kitünik s egyik halhatatlan emléket fogja örökké képezni. Nem első, de mint hisszük, nem is utolsó áldozata lesz ez neki, hogy így híveinek igazi s buzgó lelki pásztora legyen.

— **Jézus szive ünnepe.** Az egyház és a nemzet zászlajai hirdették előre lakosságunknak eme új ünnepet, mely bár kissé még szokatlan, de már most is sokkal számobban ünnepezték meg, mint előző évben. Ez alkalommal ünnepi szent mise és körmenet tartatot.

— **Tűz.** Az elemi csapások eme neme is megkezdte működését náunk. Mult hó 31-én IX. tized 110. számú ház, mint azt a szemtanúk beszélnek, mindkét végén egyszerre kigyuladva, földig égett. A ház biztosítva volt. Elég figyelmeztetés arra nézve, hogy az a rég pengetett önkéntes tűzoltósági eszme megfogamosítottának s megkezdene működését.

— **Polgári kör van alakuló fèiben** Alparon. Alapszabályait Hévizy József segédjegyző dolgozta ki, úgy hogy a mult héten már fel is terjesztett a belügyminiszterhez. A tagok száma ekkoráig jóval meghaladja a 70-et, mi mindenesetre a kör iránti rendkívüli érdeklődésről tesz tanuságot. Igaz ugyan, hogy most, midőn a munkaidő bekövetkezett, köznapokon igen kevesen látogatják, de ünnepeken s vasárnapokon annál többen keresik föl a kör helyiségét. A tag-

sági díj egy évre 2 frt — Ósiunte üdvözöljük Alpár törekvő lakosságát.

— **Óriási jégvihar.** Tordának jól megadta az idei Orbán — örülhetünk, hogy szeliden mult el nálunk, ott tyuktojás nagyságu jegek estek, eltöröltek mindent, pusztává, kietlenné tették a vidéket és szegény nyé a lakosságot.

— **Sikkasztás Czepléden.** Ma neked, holnap másnak. Más város is belesett már abba a kritikus helyzetbe, — melyből mi lábolni alig-alig birunk. Czepléden az árvapénztár részéről 10672 frt 48 krajczár elsikkasztását fedezték fel.

— **A szegedi távirtdahivatal főnöke** a „Szegedi Napló”-ban a következő értesítést közli, mely a mi kereskedőinket is közelebbről érdekelhetik. „A nagyméltóságu kereskedelemügyi miniszter urnak f. évi április hó 16-án 24,471. sz. a. kelt egyik elvi jelentőségű határozata értelmében, mely a főnálló szabályokra utaltat jelzi, hogy a táviratok címének olyannak kell leenni, hogy a címzett minden más hasonló nevű egyéntől biztosan megkülönböztethető legyen, egyszersmind kimondja, miszerint a távirtdahivatalok nincsenek feljogosítva oly táviratok kézbesítésére, melynek címe a címzett megjelölésére — a rendeltetési hely mellett csak egyetlen szót tartalmaz, még pedig ha gyanítja is, hogy a távirat kinek szól. Ez alól — ugymond a hivatkozott miniszteri rendelet — kivétel csak azok számára van, akik rövidített címüket a távirási szabályok 21. §-a értelmében a távirtdánál, mely távirataikat kézbesíti, külön bejegyeztetik s a nyilvántartásért évi 20 frotot lefizetnek. S minthogy a miniszteri rendeletből kifolyólag a budapesti posta- és távirtda-igazgatóság szintén szigoruan elrendelte: 1-ször, hogy a pusztán vezetéknevvel jelölt című táviratokat ha a helyi kézbesítési kerületben több ugyanazon vezeték nevű egyén lakik, kézbesíteni nem lehet; az ilyenek föltétlenül mint kézbesíthetlennel kezelendők. 2-ször, ha a helyi kézbesítési kerületen több ugyanazon vezeték- és keresztnévű egyén lakik, az olyan táviratok, melyek pusztán ezen többek által viselt vezeték- és keresztnévvel vannak cím gyanánt ellátva, nem kézbesíthetők és az előző pont alattiak módjára, mint kézbesíthetlennel kezelendők.”

— **Melyik lapra fizessünk eő?** Gazdag tarlalmánál, nagy terjedelménél fogva a legcsöbb magyar lap az „Egyetértés”, mely a mult január hó 1-én lépett fennállásának 25-ik évébe. Ez a magyar olvasóközönség lapja. Hiteles forrásokból származó értesüléseinek gyorsasága, a tapasztalás és sokasága, rovatainak változatossága, kitünősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tették az Egyetértést népszerűvé.

Szerkesztve úgy van ez az óriási terjedelmű lap, hogy egyszerre két homlokegyenest ellenkező irodalmi célt szolgáljon. Mert az Egyetértésben napoként megtalálja a család, a hölgyvilág a maga szépirodalmi olvasmányát a világirodalom legkitünőbb íróinak legújabb regényeiben, talál benne tárcacikkeket legjobb íróinktól divattudósítást Párisból stb., úgy, hogy nincs szépirodalmi lap, mely az Egyetértésnek e rovatával a versenyt kiállthatna.

S ezzel szemben ott van az Egyetértésnek oly dolgokra terjedő politikai és közgazdasági része, mely megbízhatóság, komolyság és jólétesültség tekintetében utólréhetetlenek van elismerve a magyar sajtóban. Különösen kiemelendőnek tartjuk itt, mind egyik legfőbb érdemét az Egyetértésnek, hogy az események ösmertetése körül soha semminemű tekintetek által sem hagyta magát befolyásoltatni, hanem mint teljesen független lap áll minden pártérdeknek, s csak az igazságot szolgálja. Az országgyűlési tárgyalásokról hozott s az egész sajtóban legnagyobb terjedelmű tudósításainak is mindenkor a párttekineteken felülemelkedő részrehajlatlansággal szerezte meg a közelismerést, mely abban nyilvánul, hogy az Egyetértés olvasói között minden pártból találunk híveket.

Az Egyetértés gazdasági rovata elismert rég tekintélynek örvend. A magyar kereskedő s gazdasági közönség, az iparos és vállalkozó nem szorul több idegen nyelvű lapra, mert az Egyetértés kereskedelmi s tozsdei tudósításainak bőségével a többi lapok már föl sem veszik a versenyt. A kereskedő az iparos s a mezőgazda két évtized óta már, hogy az Egyetértésben megtalálja mindazt, a mire szüksége van, s e miatt az Egyetértés a társadalom eme legnépesebb rétegeiben ma már nélkülözhetlenné vált mint a hazai kereskedelmi, ipari- és mezőgazdasági forgalom magyar nyelvű vezérlapja. Üzleti dolgokban az Egyetértés a legjobban informált lap Magyarországon.

A rendes rovatokon s a felmerülő eseményekről legnagyobb terjedelemben közölt bö tudósításokon kívül végre csak az Egyetértés 3 speciális rovatát említjük meg, melyek országos hírré tettek szert. Ezek: az Irodalom a Tanügy és a Mezőgazdaság, melyek mindegyike egy-egy szaklapot képes pótolna.

Szóval a ki olvasni valót keres, és a világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni, fi zessen elő az Egyetértésre. Előfizetési ára egy hóra 1 frt 80 kr., 1/4 évre 5 frt, egész évre 20 frt.

